

Пеђа Трајковић

ФАЈРОНТ

Пеђа Трајковић, песник, сатиричар, карикатуриста, илустратор за децу и драмски писац, рођен је 16. фебруара 1956. године у Котору, а од исте године до данас живи у Јагодини. Завршио је Економски факултет у Београду.

Објавио је четрдесет књига, претежно поезије, за децу и одрасле (*Кај Балкана*, *Укус мрака*, *Што да се баци*, *На пућу за Оз*, *Све је само ѓрокенрол*, *Од ћочейка до ћочейка*, *Мама честіо кува слова јер је сека нејисмена*, *И носороџ зна да леји...*), а илустровао око 200 другим ауторима.

Оснивач је и сценариста првог српског дечјег кабарета “Шарена радионица” са којим је поставио кабаретске представе *Јагодино*, *баи тје волим*, *Деца не шираже шарене лаже*, *Тојој бесне ѓлистје*, *Све је само ѓрокенрол* и мјузикл *Црвенкаја*, *вуци*, *мама* и *остјале заврзламе*.

Био је уредник књижевног часописа за децу “Гороцвет”.

Тренутно је уметнички директор књижевног часописа “Ризница” из Бањалуке.

На сцену су му постављене комедије: *Шљива* (Градско позориште Јагодина), *Шљива 2 – Повраћајак у будућности* (Арт – круг, Јагодина), *Еволуција једе своју децу* (Арт – круг Јагодина) и дечје представе: *Пейељуџа у земљи чуда* (Градско позориште Јагодина), *Максим* (Позориште “Дечја радост”, Јагодина), *Вук длаку мења, а црвенкају никако* (Арт круг – Јагодина), *Кад је цунџла, нек је са музиком* (Драмски студио “Бата Миладиновић”, Крушевац), *Ћејевачијићиии* (Арт – круг, Јагодина). Аутор је и неколико радио драма.

Добитник је великог броја награда и признања у свим областима којим се бавио, од којих можда треба истаћи Златну кацигу за сатиричну поезију (1998.) и Прву награду на конкурсима Дана комедије за најбољи савремени комедиографски текст, за комедију *Шљива* (2006.)

Пеђа ТРАЈКОВИЋ

ФАЈРОНТ

ЛИЦА:

КАФЕЦИЈА

ОБРАД

СТУДЕНТ

СЕЉАНКА:

ОЦАЧАР

КУЛОВ

СПОНЗОРУША

ЕГЗИБИЦИОНИСТА

НОВИНАРКА

КАМЕРМАН

Кафана на периферији. С десне стране мали шанк, иза њега полица са неколико флаша пића. На шанку стоји пар новина. Поред шанка неколико јразних џајби од тива. Лево од шанка три стола са јрљавим, различитим карираним чаршафима, за сваким столом по две – три расјарене столице. Између столова и шанка је улаз у кафану. Сасвим лево стоји дрвени чивилук, а десно од њега, високо на зиду, окачен на клин венац сувих црвених пайрика. Иза шанка Кафеција у белој кошуљи заврнутих рукава, испод које се види сива флекава појкошуља. Преко кошуље има офуцани јрслук од одеда и везану преџачу. Испред њега флаша са левком у коју сипа ракију из друге флаше и воду из јласичног бидона. У ућлу усана му жори циџарета. Улази Обрад у кишином манџилу, са шеширом, у руци држи искривљени кишобран из коџа вуре жице и зашваре џа. Обрад јрилази бојажљиво, стоји и чека да буде јримећен.

ОБРАД: Добар дан, комшија.

КАФЕЦИЈА: (Подигне поглед и дуне дим у јравцу Обрада)
По оваквом времену, буразеру, то звучи као чиста провокација... Притисак ми се срзоао на нулу, штреца ме лево колено и десно раме, од јутрос ми нико није ушао у кафану а сутра треба да платим порез, а ти мени добар дан.

ОБРАД: Извините, само сам се трудио да будем љубазан.

КАФЕЦИЈА: Ма немој?! И шта, због једног пива треба да сад да се грлимо и цмачемо као браћа?... Батали, бре, љубазност и реци штаћеш да пијеш?

ОБРАД: (Осврће се око себе)
Овај... Нешто сам хтео да вас замолим.

КАФЕЦИЈА: Ако хоћеш на вересију, одма' заборави. Јеси ли ти чуо за дужничку кризу у свету? Америчке и швајцарске банке пропадају јер су давале кредите, камо ли једна мала, поштена кафана.

ОБРАД: Чуо сам, али ја никада нисам пио на вересију, молићу лепо!

КАФЕЦИЈА: Онда нема потребе да ме молиш. Ако имаш пара, можеш да добијеш шта хоћеш и колико хоћеш. Овде и пијане госте служимо са особитим задовољством.

- ОБРАД: Хвала вам... али нешто друго је у питању... Видим немате гужву, па сам хтео да вас замолим ако могу ... ту, у некомћошку... у највећој тишини... да се мало... убијем.
- КАФЕЦИЈА: Од пића?
- ОБРАД: Од смрти.
- КАФЕЦИЈА: Не може!
- ОБРАД: *(Гура му њару у руку)*
Молим вас, врло ми је битно.
- КАФЕЦИЈА: Дотле дошло, а?
- ОБРАД: Бога ми, јесте.
- КАФЕЦИЈА: *(Гледа у новчаницу, ѓремишља се)*
Не може, бре!.. Усвињићеш ми локал. Знаш како се тешко скидају флеке од крви? А нема ни две године како сам крчио.
- ОБРАД: Ма, неће бити ни капи крви, гарантујем вам.
- КАФЕЦИЈА: Нећеш да се упуцаваш?
- ОБРАД: Откуд мени оружје, побогу?
- КАФЕЦИЈА: Ни да сечеш вене?
- ОБРАД: Ма, какви! Ја падам у несвест кад видим крв... Ево понео сам и прибор.
(Вади коноџац са омчом)
Све ће бити чисто и уредно... Треба ми само неки ексер где могу да га закачим.
- КАФЕЦИЈА: Што се не бесиш напољу? Види колико zgodног дрвећа има... у природи, на свежем ваздуху, да се њишеш на благом поветарцу... То ти је много здравије, ако мене питаш.
- ОБРАД: Хтео сам, часна реч, али пада киша. Лије као из кабла, а ја сам врло осетљивог здравља.
- КАФЕЦИЈА: *(Ойеи ѓледа у новчаницу)*
Да пада – пада... Не знам шта да ти кажем... Не бих требао, мајку му...
- ОБРАД: *(Гурне му друѓу новчаницу у руку)*
Ево, платићу лежарину.

- КАФЕЦИЈА: Ухватио си ме на осећања... имам меко срце... Ено ти тамо кука, виси паприка на њој, скини је пажљиво ... и немој да би нека фалила!
- ОБРАД: Таман посла... Ја и онако не једем љуто... Хвала вам.
- Обрад узима сџолицу.*
- КАФЕЦИЈА: Гдећеш то?
- ОБРАД: Мислим... како да дохватим?
- КАФЕЦИЈА: Не може да ми арчиш инвентар. Ово је, у принципу, фини локал. Пењање по столицама трезним гости-ма је изричито забрањено!.. Ево ти гајбице па се пењи.
- ОБРАД: Аха!
(Узима две гајбице, преноси их, њажљиво скида њајрике доноси их на шанк, а зајим се враћа и качи омчу на клин)
- КАФЕЦИЈА: И кад си већ ту, ако не журиш много, припази ми на локал, док не донесем још неку флашу.
(Одлази иза шанка)
- ОБРАД: *(Скида манџил и шешир и качи их на чивилук, онда се њење на гајбице)*
Да ли да скинем и кравату, мождаће да ме гуши?... С друге стране, какоћу тамо без кравате...
(Хвања се за омчу, онда се њрѓне)
... Чекај, нисам написао опроштајно писмо!? Што не иде, не иде – самоубиство без опроштајног писма... Да кажу људи да сам неодговоран, алкав... И у смрти мора да постоји некакав ред.
(Силази са гајбице, вади њајир и оловку и седа за сџо)
- КАФЕЦИЈА: *(Враћа се)*
Шта је сад? Колико окренем леђа ти би да изиграш моје поверење.
- ОБРАД: Само пишем опроштајно писмо.
- КАФЕЦИЈА: Нисмо се тако договорили! Ако хоћеш да седиш, мораш да наручиш пиће.
- ОБРАД: Брзо ћу ја.
- КАФЕЦИЈА: Свеједно. Мора да држимо неки ниво, ваљда!

- ОБРАД: Добро, дајте ми једну киселу воду.
- КАФЕЦИЈА: Киселу воду? Није ни чудо што се убијаш.
(*Доноси му чашу*)
Педесет динара!
- ОБРАД: Сад се концентришем. Платићу касније.
- КАФЕЦИЈА: Кад, бре, касније? Нећу после да ти претурам по џеповима Ја сам угоститељски радник, нисам форензичар!
- ОБРАД: Добро, добро, изволите.
(*Изнервирано вади новчаницу и даје му*)
Не треба ни кусур.
- КАФЕЦИЈА: (*Смеша се љубазно*)
Е, такве госте волим! Хвала лепо, пријатно... И не мораш да журиш, морам још нешто да донесем отпозади.
(*Одлази*)
- ОБРАД: (*Размишља и њише*)
Дакле... овај... Драги... Кога, бре, ја лажем? Ни писмо немам коме да напишем... Једино? ... Па да, нема смисла да је не обавестим, тол'ко ми је жена чинила... Дакле, драга комшинице пекарко, немојте да ми остављате млеко и пола хлеба, јер нисам више жив, па ми исти артикли нису потребни. Били сте врло љубазни према мени. Још памтим кад сте ме преш две године на Бадњи дан услужили преко реда. Ал' није сваки дан Бадњи дан... Комшија са сивим шеширом... и малом флеком на реверу... левом реверу, за коју не сносим никакву одговорност јер су ми исту направили непажљиви молери док су кречили канцеларију, а она после није хтела да се скине. Тако!... Ух, ух, замало да заборавим... П. С... Ево и два динара која вам дугујем од јутрос.
(*Ставља у ковераци, зашија адресира*)
... Пекара "Врућ бурек", за госпођу ... како се зове... Пти, бре, једина особа која ме је колико-толико готвила, а ја не знам како се зове... За госпођу пекарку... ону пуначку, са младежом на образу. Ето, сад смо испунили све формалности. Све је цакум-пакум.

Ставља писмо у џеп од сакоа, њажљиво да вири два њрста и враћа се задовољно на гажбицу. Улази Сјуденић.

- СТУДЕНТ: *(Угледа Обрада, ња му нехајно махне руком)*
Како иде, господине?
- ОБРАД: Ето, тако-тако.
(Хвања се са обе руке за омчу)
У ствари никако.
- СТУДЕНТ: *(Збуњен, заобилази ља у луку)*
Ви то...
- ОБРАД: То, то... и молим те, немој да се трудиш да ме одговориш.
- СТУДЕНТ: Ја сам само хтео да поједем нешто и мало прелистам новине. Ово је јавни објекат. Обично се нико не беси у то време. Мирно је и тихо.
- ОБРАД: Дабоме да је мирно. Зато сам и изабрао ово место. Нећу ваљда да се бесим у експрес ресторану. Не бих могао да се сконцентришем.
- СТУДЕНТ: *(Узима новине са шанка)*
Бићу као бубица, ви само радите свој посао и не обраћајте пажњу.
- ОБРАД: Није ми ово посао! Како ово може да ми буде посао?
- СТУДЕНТ: Хоби, а?
- ОБРАД: Свашта! Каква је ова данашња омладина, ништа јој није свето?
- СТУДЕНТ: Ма, зезам се. Мало шале никада није на одмет.
- ОБРАД: Мени ово није ни место, ни време за шалу!
- СТУДЕНТ: Свако је време добро за шалу, господине. И на онај свет је боље отићи уз осмех и у добром расположењу.
- ОБРАД: Свеједно и да си у праву, мени није до зезања. Ако хоћеш да седиш – седи, ћути и читај те проклете новине!
(Долази кафеџија)
- СТУДЕНТ: *(Седа)*
Као и обично, шефе.
- КАФЕЏИЈА: *(Иронично)*
Подсети ме, шта беше? Јагњећа чорба, пљескавица од 40, шопска, литар белог и сифон, или бајата кифла са маргарином и чаша воде.

- СТУДЕНТ: Дај шта ти се више исплати... само пази да вода буде малко испуштена.
- КАФЕЦИЈА: *(Доноси му кифлу, руком, без шањира, ња је шресне на сџо)*
Какве госте имам, највише ми се исплати, да станем поред оног на гајбицу...
- ОБРАД: Ако можете да сачекате да ја завршим? Не подносим блиске контакте, они ме јако деконцентришу.
- КАФЕЦИЈА: Шта причаш ти? Какви блиски контакти? То је била само... само...
- СТУДЕНТ: Цинична метафора!
- ОБРАД: Е! Јеси ли чуо... Извини, морам још нешто да узмем, припази још мало, молим те.
- СТУДЕНТ: Не брини, шефе, и ја сам ту.
- КАФЕЦИЈА: Зато му и кажем да пази. Немам поверење у интелектуалце.
(Одлази)
- СТУДЕНТ: *(Гризе кифлу. Обраду)*
Хоћете ви мало, ако сте гладни?
- ОБРАД: Хвала, љубазно од тебе, младићу. Али, не једем док се самоубијам.
- СТУДЕНТ: Понуђен, к'о почашћен. Молим, лепо.
(Ошвара новине)
- ОБРАД: *(Не може да се сконцентрише. Нервира га ишчо Сџуденӣ не обраћа њажњу на њеџа)*
А јогурт?
- СТУДЕНТ: Мени кажете?
- ОБРАД: Питам зар није боље да се кифла једе са јогуртом?
- СТУДЕНТ: Вероватно јесте – са јогуртом, са бутером, са медом... Али ја сам студент, не могу то себи да приуштим.
- ОБРАД: Ни за јогурт.
- СТУДЕНТ: Нажалост.
- ОБРАД: *(Прејшур а љо цейовима)*
Ако хоћеш, ево ја имам нешто ситнине. Могу да ти позајмим.

- СТУДЕНТ: Не знам какоћу моћи да вам вратим. Једино да вам запалим свећу кад будем имао пара?
- ОБРАД: Ма, нисам се добро изразио. Не мораш да ми враћаш. Узми слободно.
- СТУДЕНТ: Врло сте љубазни, али ипак не бих. Могао бих да се навучем на јогурт.
- ОБРАД: Па, није јогурт дрога.
- СТУДЕНТ: Још горе. Немате појма како храна ствара зависност...
(Поново оћвара новине)
- ОБРАД: (Оћей се мешкољи)
Има ли нешто о мени?
- СТУДЕНТ: Где?
- ОБРАД: Па у новинама.
- СТУДЕНТ: Читуље не објављују унапред, колико ја знам.
- ОБРАД: Шта то причаш? Нисам мислио на читуље!
- СТУДЕНТ: Па, сад... Мени се чини да је то сасвим пригодна рубрика за вас.
- ОБРАД: Читуље ме не занимају, коће мени да да читуљу, уосталом? Има ли шта на осталим странама?
- СТУДЕНТ: Јесте ли ви неки спортиста?
Улази Кафеџија, заинтересован разговором.
- ОБРАД: Зар ти делујем као спортски тип?
- КАФЕЏИЈА: Што? Не пијеш, не пушиш...
- ОБРАД: Хај' те, молим вас.
- СТУДЕНТ: Значи, нисте... Онда, не знам. Читам само спортске стране.
- ОБРАД: Ја бих морао да будем испред . Много, много испред.
- СТУДЕНТ: (Лисћа новине)
Хмм... Можда култура? Некада су се млади песници палили на ту фору с вешањем. Мислите даће то да вам повећа тираж?
- КАФЕЏИЈА: Да је песник, не би пио киселу воду. То знам проверено.

- СТУДЕНТ: *(Сїусїї новине зайреїаиїєно)*
Нисте ваїда политичар?
- ОБРАД: Неїємо ваїда, сад, да се вреїамо?
- КАФЕЦІЈА: Извини се човеку!
- СТУДЕНТ: *(Клима їлавом)*
Па їєсте, то су їуди без икаквих скрупула.
- КАФЕЦІЈА: Нема те силе због коїх би они намакли омчу себи на врат. За овакав чин треба, ипак, и трунчица савести.
- ОБРАД: Наравно да треба. Ја сам целог живота био поштен и частан човек.
- СТУДЕНТ: Онда нисте, вероватно, ни у црної хроничи.
Обрад одмахуїе їлавом.
- ОБРАД: Ја сам тамо где пишу о їудима коїи су закаснели на посао.
- КАФЕЦІЈА: Иди?
- СТУДЕНТ: *(Збуїен)*
Је л' неко умро због тога?
- ОБРАД: Ја сам умро од стида.
- СТУДЕНТ: Па онда, нема потребе да се излажете напорима и умирете још једанпут.
- ОБРАД: Опет се зезаш?
- СТУДЕНТ: Извините, али стварно не разумем.
- КАФЕЦІЈА: Ко се још убиїа што је заkasнио на посао?
- ОБРАД: Ето, ја! Тридесет година сваког јутра био сам први на послу, без дана боловања, без годишњег одмора. Ћуди су сатове навиїали по мени... Ал' шта сам могао да радим кад се трамваї преврнуо?
- СТУДЕНТ: *(Поїїуно збуїен, чешка се їо їлави)*
Па то је више него обїективна околност.
- ОБРАД: *(Скаче са їаїбе и їоказуїе)*
Покушао сам ја све што је у моїої моїи да се искобеїам – борио сам се као лав, разгртао масу преко себе, разбио стакло на прозору... скоро да сам се извукао, али ми је нога остала заглавїена.
- СТУДЕНТ: А без ноге нисте могли на посао.

- ОБРАД: Ко каже?
- КАФЕЦИЈА: Ваљда су те тамо примили целог... у једном комаду.
- ОБРАД: Спреман сам био да жртвујем и ту ногу, али нисам имао чиме да је одсечем. Хтео сам да је одгризем...
(Покушава да се угризе за ногу)
... гризао сам, гризао, гризао и...
- СТУДЕНТ и
КАФЕЦИЈА: И?
- ОБРАД: Пуче ми протеза. Пластика – бофл – ни једну обичну ногу не може да прегризе.
- СТУДЕНТ: Збиља занимљиво... али о томе, човече, не пишу новине.
- ОБРАД: Не пишу?
- КАФЕЦИЈА: Је л' ти неко нешто рекао што си закаснио.
- ОБРАД: Ко да ми каже, сви су остали дошли после мене... Али, ја сам приметно, то је довољно. Отишао сам код начелника и све сам му признао.
- КАФЕЦИЈА: И шта ти је рекао?
- ОБРАД: Рекао ми је: “Да ли си ти нормалан? Хајде бежи тамо!”... Са таквом грижњом савести не могу више да живим.
(Враћа се на своје месио)
- СТУДЕНТ: Аман, човече, уозбиљите се, нећете ваљда због једног закашњења да пресудите себи? Идите лепо кући, истуширајте се топлом водом...
- ОБРАД: Немам топлу воду, одсекли су ми струју.
- КАФЕЦИЈА: Јебеш струју, нисмо ми работи да нам треба струја. Послушај ти мене, дрмни лепо једну ракију...
- ОБРАД: Не пијем ракију.
- КАФЕЦИЈА: Добро, вино... Ево, имам домаће, даћу ти с попустом, нећу да ти наплатим музички динар.
- ОБРАД: Не пијем ни вино.
- СТУДЕНТ: Онда се, ушушкајте у кревет, лепо спавајте и сутраће бити боље.
- ОБРАД: Не вреди, сине, немам више ни кревет, пре неки дан ми је намештај отишао на добош. Жена узимала неке кредите, а ја нисам имао појма.

- СТУДЕНТ: Како нисте приметили да троши толики новац?
- ОБРАД: Нисам – оставила ме је. Побегла је са својим шефом.
- КАФЕЦИЈА: Ма, шта има везе, наћићеш другу.
- ОБРАД: Па, то ми је била друга. Прва ме је још горе ојадила.
- СТУДЕНТ: А деца?
- ОБРАД: Деца су ме се јавно одрекла преко новина. Мислим да ме се стиде. Нисам ја родитељ с којим би се неко поносио. Никада нисам крао, никога нисам слагао, вређао, псовао... Обичан мали човек који гледа своја посла.
- СТУДЕНТ: Шта кажу ваши пријатељи?
- ОБРАД: Откуд ми пријатељи? Кад човеку кола крену низ брдо, пријатељи се разбеже куд који... Ко ме треба пријатељ са проблемима?
- КАФЕЦИЈА: *(Гледа ошворених усћа у Обрада, онда се намршиши на студениа)*
Шта си и ти навалио на човека, само га задржаваш без везе... Немој да ми ометаш госте!
- СТУДЕНТ: *(Клима ѓлавом замишљено)*
Па јесте, извините, само ви наставите где сте стали.
- Долази Сељанка, сјушиши велику кориу крај сџола).*
- СЕЉАНКА: Ииии, оде ми аутобус испред носа, пизда му материна, а ова киша не мисли да стане... Сад морам да дреждим туна два сата... Је л' смета да малк'о седнем.
- СТУДЕНТ: Мени не смета. Седи, тетка, слободно. Има места.
- СЕЉАНКА: Ди чељад није бесна...
- КАФЕЦИЈА: Овде чељад зна да буде зајебана... јако, јако зајебана... Наручи пиће, иначе ништа од седења.
- СЕЉАНКА: Види га сад?... Не би ме ваљда избацио да киснем?
- КАФЕЦИЈА: Немој два пута да ме питаш. Ово је угледан локал, бре, није аутобуска станица... Дакле?

- СЕЉАНКА: *(Намриши се незадовољно)*
'Ајде, сипај ми један шприцер, ал' немој много да га тањиш... Пази, гледам те у руке... Сви ви 'оћете да се овајдите од нас сељака.
- КАФЕЦИЈА: *(Сиња и доноси јој чашу)*
Извол'те, госпођо.
- СЕЉАНКА: *(Пије на искај)*
Баш сам била жедна.
(Студенту)
Је'ш кифлу? Пријатно.
- СТУДЕНТ: Хвала, изволте.
- СЕЉАНКА: *(Одлама део кифле)*
Ајд', кад си баш навалио. Дај с ове друге стране, негрижене...
(Гледа у Обрада)
... А шта ради овај горе?
- СТУДЕНТ: Убија се.
- СЕЉАНКА: А, убија се... Мислиш, изистински?
- СТУДЕНТ: Тако каже. Ено и омчу је направио.
- СЕЉАНКА: 'Оће се беси, изгледа... Је л', рек'о што?
- СТУДЕНТ: Шта ја знам, нешто се разочарао, ваљда.
- СЕЉАНКА: Па и ја сам се разочарала што ми је побег'о аутобус, па се не бесим. Е, у шта се све нисам разочаравала, могла сам да висим на сваку бандеру одавде до моје село.
- КАФЕЦИЈА: Једна би ти била сасвим довољна.
- СЕЉАНКА: Знаш и ја да је довољна, него то кажем ... Како бих рекла?
- СТУДЕНТ: Хиперболично.
- СЕЉАНКА: Е, јесте – хипер... то што дечко каже. Нема, бре, кој ме није зајеб'о у животу, па ништа – ћути и терај даље. Как'и је данас овај свет мекан, а им нешто зафали – конопче око врата, па на хоклицу...
- КАФЕЦИЈА: Гајбицу.
- СЕЉАНКА: Добро, бре, кажем то...
- СТУДЕНТ: Метафорично.

- СЕЉАНКА: Дабоме, видиш како ме дечко разуме... А, шта сад чека?
- СТУДЕНТ: Концентрише се, ваљда.
- СЕЉАНКА: Шта ту има да се концентрише – протне главу кроз петљу и рипи на доле... Не скаче на Олимпијаду.
- КАФЕЦИЈА: Није то баш лако. Поздравља се са животом.
- СЕЉАНКА: Је л'ће то дугачко да траје? Немо' да ми опет оде аутобус.
- КАФЕЦИЈА: Па, нико те не бије по ушима да гледаш.
- СЕЉАНКА: Тачно, нико. Ал' кад сам већ овде, штета је да пропустим.
- ОБРАД: Како можете о мени да причате у трећем лицу, кад све чујем.
- СЕЉАНКА: У шта да причамо?
- СТУДЕНТ: У трећем лицу.
- СЕЉАНКА: Кол'ко видим ти си овде четврто лице. Ја, можда нисам много писмена, ал' умем да бројим...
- СТУДЕНТ: Извините, господине, нећемо више.
- СЕЉАНКА: *(Устїаје и загледа Обрада)*
А што да нећемо? Не могу ја даћутим овде, док се он ту накањује три сата. И как'и ми је то господин? Што се онда не самоубија господски, него сиротињски. Скинуо жени штрик за веш... Господа се убијају, бре, са пиштољи, секу вене, трују се...
- ОБРАД: Моја је ствар какоћу да се убијем.
- СЕЉАНКА: Твоја, дабоме. А моја је ствар с којећу лице да разговарам.
- ОБРАД: О, Боже, нећу ваљда с овом глупачом да проведем последње сате живота?
- СЕЉАНКА: Как'е, бре, сате, је л' си блесав. Ако не завршиш за пола сата, одо' ја.
- ОБРАД: Садћеш да ме изнервираш, па нећу ни да се бесим.
- СЕЉАНКА: *(Враћа се на месїо)*
Добро, добро, нећу више ни реч да кажем... Ал' да пожориш мало.
(Кафецији)
Дете, дај још један шприцер, много сува ова кифла.

Улази Оџачар, нагло, бежећи од кише. Остивља свој прибор крај чивилука и седа за дружи сиво.

ОЏАЧАР: Ово је страшно, одавно није овако падала. Шефе, брзо дуплу љуту да мало загрејем душу.

СЕЉАНКА: Полако, бре, пријатељу. Прво мени да донесе шприцер. Как'и сте ви специјалци безобразни, одма' навалите преко реда.

ОЏАЧАР: Нисам ја специјалац, жено, ја сам оџачар!
(Кафеџија доноси њиће)
Баш ти хвала. Сав сам прозебо. Читав дан се верем по крововима.

СЕЉАНКА: Па, не може да се оџак чисти из фотељу. Кој' ти је крив, кад ниси специјалац?

ОЏАЧАР: *(Примеџи Обрада)*
А, што овај господин стоји на гајбицама?

СЕЉАНКА: Беси се.

ОЏАЧАР: Па, зар га ми не ометамо?

СЕЉАНКА: Што ми да му сметамо, ми смо овамо, он тамо?
Види кол'ко има места.

ОЏАЧАР: Знам, али можда би више волео тишину?

КАФЕЏИЈА: Ово је кафана, није манастир.

СЕЉАНКА: И кој'ће му тишина?

ОЏАЧАР: Па, да умре на миру.

СЕЉАНКА: Ми га ништа не дирамо, само причамо. Ако хоће тишину, нек пожури. Има да се наужива у тишини.

ОЏАЧАР: Јесте ли пробали да га одговорите?

СЕЉАНКА: Што?

ОЏАЧАР: Како, бре, што. Човек се ту убија а ви једете кифле.

СЕЉАНКА: Па, није то његова кифла. Јокће трпимо гладни што њему прднуло да се беси.

СТУДЕНТ: Не жели да прича о томе, чврсто је решен да иде до краја.

СЕЉАНКА: И много се нервира кад причамо о њему у четврто лице.

ОЏАЧАР: Ваљда у трећем?

- СЕЉАНКА: Шта си, бре, ти, професор српског, да ме исправљаш?
- ОЏАЧАР: Професор филозофије.
- СЕЉАНКА: Пти, бре, ником више не можеш да верујеш. Прво је био специјалац, па оџачар, а сад филозоф...
- ОЏАЧАР: *(Одмахује руком. Усџаје и обраћа се Обраду)*
Господине!
- ОБРАД: Не прилази ми! Лепо ти је дечко рекао да сам решен да идем до краја!
- СТУДЕНТ: *(Прилази и он)*
Али, ово је оџачар, може да вам донесе срећу.
- ОЏАЧАР: Јесте, могу. Само се мало очешите од мене.
- ОБРАД: Па да се огаравим! Ово ми је ново одело – од свадбе га нисам облачио. Знаш ли ти колико кошта данас одело?
- ОЏАЧАР: Ко да је то важно кад будете мртви?
- ОБРАД: Свеједно, хоћу да умрем елегантан и уредан. Увек сам био уредан.
- ОЏАЧАР: *(Гледа у омчу)*
Омча вам не стоји добро, превисоко је.
- ОБРАД: *(Гледа и он омчу)*
Мислиш?
- ОЏАЧАР: Шта има да мислим, видим. Не можете протнути главу кроз њу ни на прсте кад се попнете. Имам ја око за те ствари.
- СТУДЕНТ: И мени се чини. Баш делује високо.
- КАФЕЦИЈА: *(Прилази и он)*
Високо, високо.
- ОЏАЧАР: Треба попустити горе бар двадесетак сантиметара.
- КАФЕЦИЈА: Најмање.
- СТУДЕНТ: А да ли је конопац довољно дугачак?
- СЕЉАНКА: Кажем вам ја да се самоубија сиротињски. Што не купи већи конопац, него цицијашин ту пред крај живота? Ако си живео к'о скот, умри бар ко човек!
- ОБРАД: Па, овај ми је био при руци.

- ОЦАЧАР: Онда може да дода још једну гајбицу. Имаш ли још гајбица, шефе?
- КАФЕЦИЈА: Их, имам гајбица да повешам пола града.
- ОБРАД: Нећу гајбицу, плашим се висине. И ово ми је пре-високо, врло се непријатно осећам.
- КАФЕЦИЈА: Па, сад... не можеш ни да се осећаш пријатно кад се бесиш, је л' тако?
- ОБРАД: Свеједно, нећу гајбицу... Шта ако паднем? Угруваћу се!
- ОЦАЧАР: Ако се чвор веже другачије, продужиће се конопац. Ја сам мајстор за чворове. То могу да вам зачас средим.
- ОБРАД: Рекао сам да ми не прилазите.
- ОЦАЧАР: Само хоћу да вам помогнем, човече. Видите и сами да вам не ваљају вешала.
- ОБРАД: То су моја вешала. Јаћу ту да висим! Шта вас брига?
- ОЦАЧАР: Не волим кад се послови раде офрље. Зато нам све овако и иде. Нико, бре, не ради посао како треба.
- ОБРАД: Оставите ви мене на миру. Снаћићу се и сам већ некако.
- КАФЕЦИЈА: Молим лепо, гост је увек у праву.
Враћају се на своја места. Улазе Кулов и Сјонзоруша.
- КАФЕЦИЈА: *(Обраду)*
Бога ми пријатељу, ти си повукао ногу. Баш ми је данас кренуло... Да пијеш, частио бих те једно пиће.
- КУЛОВ: Шта је ово? Овде обично нема никога?
(Сјуденију)
Брате, каква је ово гужва? Да се не спремају неке демонстрације, значи? Зашто ја нисам обавештен?
- СТУДЕНТ: Због кише, ваљда, откуд знам.
- КУЛОВ: Значи, нисам обавештен због кише?
- СТУДЕНТ: Гужва је због кише... А и овај господин хоће да се убије...
- КУЛОВ: *(Смеје се)*
Види, види... Обешењак један...
(Кафецији)
Шефе, брате, дај један сто, значи, за двоје, чист чаршав, ово, оно...

- КАФЕЦИЈА: *(Окреће сџолњак наоџако)*
Извол'те, молим лепо.
- КУЛОВ: А где ти је овде цвеће, брате, што му га мало не даш по атмосфери?
- КАФЕЦИЈА: Цвеће можете да добијете само у салати... Шта ћете за аперитив?
- КУЛОВ: Во – пи, брате. Два комада.
- КАФЕЦИЈА: Одмах стижу.
- КУЛОВ: *(Хваџа ља за рукав)*
Чекај, брате! А дама?
- КАФЕЦИЈА: Даме не држимо преко дана, само у ситним сатима кад почну да стижу камионције.
- КУЛОВ: Теби је, значи, досадило да радиш, брате, па гледаш да те пошаљем у инвалидску пензију.
- КАФЕЦИЈА: Досадило – јесте. У пензију – не бих, бар не у инвалидску.
- КУЛОВ: Онда сачекај, брате, да дама наручи пиће, значи.
- КАФЕЦИЈА: Мислио сам...
- КУЛОВ: Сви, значи, данас 'оће да мисле, брате. Јеси ли ти неки филозоф, шта си?
- КАФЕЦИЈА: ВКВ угоститељски радник, а филозоф је господин у црном.
- КАФЕЦИЈА: Специјалац, значи?.. Ти то мени, као претиш, брате? Почео си и мурију да довлачиш у локал, срам те било? 'Ајде, донеси и њој два пива, значи, ал' ладна.
- СПОНЗОРУША: *(Гледа у Обрада)*
Шта ради онај чикица тамо.
- КУЛОВ: Ма ништа, брате, зеза се,... хоће да се беси.
- СПОНЗОРУША: Што је сладак. Прекипело му, па би сад би да му га да мало по мелодрамаи?!
- КУЛОВ: Дер – пе!
- СПОНЗОРУША: Ма, немој да си такав, то је баш кул. Никада нисам гледала кад се неко беси... Само напред, чико! Јуху!

- КУЛОВ: *(Обраду)*
Ало, буђави, кол'коће то твоје срање, значи, да траје?
- ОБРАД: *(Збуњен)*
Мени се обраћаш?
- КУЛОВ: Јок, овом специјалцу овде, брате.
(Показује на оџачара)
- ОЏАЧАР: *(Усџаје изнервиран)*
Ја сам оџачар, нисам специјалац!
- СПОНЗОРУША: ОЏАЧАР! Је л' чујеш?!
(Прилази му ља ѓа чуйка)
Ни оџачара никад нисам видела.
- КУЛОВ: Је ли? ... Видиш, брате, шта ти ја значим.
- СПОНЗОРУША: То је срећа, је л' знаш. Треба само да га чупнеш.
- КУЛОВ: Где, брате, да га чупнем?
- СПОНЗОРУША: Где год, и ондаћеш бити срећан.
- КУЛОВ: Ја могу да будем срећан, брате, само ако специјалцу ишчупам срце, значи.
- ОЏАЧАР: Ја нисам...
- КУЛОВ: Ниси, ниси... што се онда пресвладиш...
(Усџаје, љрилази Обраду, вади љаклу циѓарейџа и нуди ѓа)
Камиказо, запали једну.
- ОБРАД: Хвала, не пушим.
- КУЛОВ: Ако, ако, то је сада кул... дужећеш да живиш, брате.
- ОБРАД: Не верујем баш.
- КУЛОВ: *(Пали циѓарейџу)*
Кад смо већ код тога, значи, није ништа лично, кева да ми рикне, можеш ли то мало брже, брате?
- ОБРАД: И ти би да ме што пре видиш како висим, мајку ти садистичку.
- КУЛОВ: Ма, заболе мене за тебе.
(У љоверењу)
Једва сам заинтересовао рибу, брате, сад бих мало ово – оно, значи: романтика, брате, жвака, брате, разумеш, брате... док не укапира да немам кинту... а после... значи... зна се, брате.

- ОБРАД: Шта се зна?
- КУЛОВ: Дај, брате, ниси ти баш тако матор да си заборавио шта се ради с рибом.
- ОБРАД: Наравно да нисам. Ал' нећу ваљда да се убијем зато што се теби диг'о?
- КУЛОВ: Види га сад? Па нисам те ја терао, брате, да се пењеш на бице – гај. Само , значи, ургирам мало да пожуриш. Не могу ја, брате, да стартујем рибу, док се ти ту бесиш и копрцаш.
- ОБРАД: То је врло неувиђајно, младићу!
- СПОНЗОРУША: *(Прилази. Вади мобилни телефон и њука за Кулову)*
Хајде да ме сликаш с њим, неће ми нико веровати кад им испричам.
(Намениша се испред Обрада. Најрави неколико поза, па онда хоће да се поине крај њега на жајбу)
- ОБРАД: Где ћете, госпођице?
- СПОНЗОРУША: Па горе код вас, да направимо неку фотку у крупном плану. А после можемо да направимо и једну групну, народе.
- КУЛОВ: И да се мало насмешиш, брате. Изгледаш, значи... као да су ти све лађе потонуле.
- ОБРАД: Не долази у обзир.
- КУЛОВ: Немој, брате, ја да ти развличим осмех... значи, смејаћеш се и отпозади.
- СПОНЗОРУША: Ваше понашање, чикице, показује потпуно одсуство осећаја за толеранцију.
- ОБРАД: Моје понашање? Ја сам најтолерантнији човек који је ходао земаљском куглом.
- СПОНЗОРУША: Само на себе мислите. Не водите рачуна о потребама других. Нарочито нас младих.
- СЕЉАНКА: Не води он рачун ни о нама старима. Ево, мен'ће да побегне аутобус због њега.
- СТУДЕНТ: Ја не могу да грешим душу, мени је нудио паре за јогурт.
- СЕЉАНКА: Камо га тај јогурт?
- СТУДЕНТ: Имам ја , ваљда, понос? Одбио сам.

СЕЉАНКА: Пу, јебем ти понос! И ја сад због твој понос морам ово да гутам на суво.

СТУДЕНТ: Па, нисам очекивао госте на ручку. Извините.

ОБРАД: Боже, какав је постао овај свет? Какви сте ви људи? Да знате да ми није уопште жао штоћу да умрем.

Ухвати се рукама за омчу, лице му се зјрчи. Сви, осим Кафеџије устјану и окруже га. Долази Егзибиционистја.

ЕГЗИБИЦИОНИСТА: Добар дан, добри људи.

КАФЕЏИЈА: И ти си дошао, благо мени.

ЕГЗИБИЦИОНИСТА: Што, и ми егзибиционисти смо људи. Немој да те тужим за дискриминацију! Имам и ја право на паузу за топли оброк. У парковима, иначе, нема никог. Киша никако није добра за мој посао.

(Ошкочава манијил)

Беше, код вас је гардероба обавезна.

КАФЕЏИЈА: То важи само за госте за столом.

ЕГЗИБИЦИОНИСТА: Не, не... ако је то правило, молим те, нећу ја да будем изузетак.

КАФЕЏИЈА: Не скидај мантил! Видиш да нема места.

ЕГЗИБИЦИОНИСТА: Како нема, па сви столови су ти празни.

КАФЕЏИЈА: Гости су само за тренутак устали.

ЕГЗИБИЦИОНИСТА: *(Угледа гужву)*

Шта им је?

КАФЕЏИЈА: Неки тип, хоће да се самоубије.

Егзибиционистја прилази гужви, сјаје иза сељанке, луйка је по рамену она не реађује.

ЕГЗИБИЦИОНИСТА: *(Уиоран)*

Госпођо!

(Сељанка се окрене и он расјвори манијил)

СЕЉАНКА: *(Нехајно)*

Пријатељу, заборавио си да обучеш доњи веш. Ће да навучеш назеб по овој киши.

(Поново се окреће)

- ЕГЗИБИЦИОНИСТА: (*Ойей̄ йо рамену*)
Нисам забора̀вио. Ја сам, манијак, госпо̀ђо!
- СЕЉАНКА: Иди?... А шта ти то значи?
- ЕГЗИБИЦИОНИСТА: Ја спопадам жене.
- СЕЉАНКА: (*Смешка се*)
Силујеш, а?
- ЕГЗИБИЦИОНИСТА: Само се показујем.
- СЕЉАНКА: Е, јеби га... Од толико манијака ја баш на тебе да налетим. Нисам понела наочари, извини.... Кад почнеш да силујеш, јави се. Сад имамо бољи програм.
- ЕГЗИБИЦИОНИСТА: (*Враћа се за шанк*)
Дај нешто оштро... Ех, то су ове нове генерације. Шта све нису у стању да ураде да привуку пажњу.
(*Усџаје и виче*)
Колега, протестујем, то је чиста перверзија и нелојална конкуренција.
- ОБРАД: (*Прене се*)
Види сад? Ко је овај?
- СТУДЕНТ: Ма, нико. Локални егзибициониста. Не брините, потпуно је безопасан.
- ОБРАД: Какве смо ми колеге, човече?
- ЕГЗИБИЦИОНИСТА: И ви као и ја очајнички покушавате да привучете пажњу.
- ОБРАД: Није тачно. Ја сам хтео да се убијем у самоћи, миру и тишини.
- ЕГЗИБИЦИОНИСТА: Преотели сте ми публику. Некад би, кад раширим мантил, жене врџтале, а мушкарци би одмах навалили да ме бију.
- КУЛОВ: Ако наставиш да га деконцентришеш, брате, батине ти, ипак, не гину.

Обрад се йоново зџрчи и зажмури. Гомили се йрикључује и Егзибициониста. Само је Кафеџија и даље йо сџрани. Долазе Новинарка и Камерман.

- НОВИНАРКА: *(Са циџаретом у усџима, наслања се на шанк)*
Дај две љуте... Како мрзим кишу. Грозан дан – ни једна пуцњава, убиство, подметнута бомба... И ови криминалци су се размазили. А мало захладни, нигде их нема. Шта они мисле, како ја да зарадим за хлеб?
- КАМЕРМАН: Можда да одемо у Клуб књижевника, у Позориште, да направиш неки интервју.
- НОВИНАРКА: Немој, бре, и ти да ме нервираш. Јесам ли ономад разговарала с оним нобеловцем. Пала ми је гледаност пет посто.
- КАМЕРМАН: Знам, али човек је био стварно паметан.
- НОВИНАРКА: Он паметан? Само је безвезно паламудио нешто, као о моралу, о љубави, о поштењу, ништа га нисам разумела. Кога то занима?... Ма, замало посао да изгубим због њега.
- КАМЕРМАН: Чуо сам да пред скупштином неки радници штрајкују глађу.
- НОВИНАРКА: Они су тако досадни, а уопште нису фотогенични.
- КАМЕРМАН: Ништа, онда. Да сачекамо да стане киша.
- НОВИНАРКА: Неће она скоро.
(Кафеџији)
Је ли, шефе, јеси ли платио рекет за овај месец?
- КАФЕЏИЈА: За три унапред. То не пропуштам.
- НОВИНАРКА: Јеси ли сигуран да неће неко вечерас да ти подметне бомбу, пожар, шта год?
- КАФЕЏИЈА: Прилично.
- НОВИНАРКА: А муштерије? Свраћају ти ли мафијаши често? Очекује ли се некакав атентатчић, пуцњавица?
- КАФЕЏИЈА: Ма јок, све сам миран, повучен свет. Пијуцкају пиће, читају новине, причају...
- НОВИНАРКА: Који шљам, јебо те!
- КАФЕЏИЈА: Једино...
- НОВИНАРКА: Шта?
- КАФЕЏИЈА: Имам једног мало чудног... Хоће да се убије. Ено, сви су се окупили око њега.

НОВИНАРКА: Па што одмах не кажеш, него ме гњавиш ту са нобеловцима и гладним радницима...

КАМЕРМАН: Да снимам?

НОВИНАРКА: *(Намешта се исѝред љомиле)*

Ма јок, могу да ти позајмим хемијску, па цртај... Наравно даћеш да снимаш. Само да се чујем са студијом...

(Вади ѝелефон)

... Хало, шефе, кажи драгичка... Имам ексклузиву – човек се самоубија... Не скаче, беси се... Знам да је боље да скаче, ал' шта ја сад да радим. Једино да сачекам, па да га бацимо после с неке зграде... Пази, врло ми је приступачан, имам га као на длану... и за интервју и за директан пренос... Ја ти кажем... Пет минута, океј!... Молим вас размакните се мало. Дај још једну гајбу.

Кафеѝија доноси љајбу и сѝавља ѝоред оне две).

ОБРАД: Не пењите се, госпођице! Убићу се!

НОВИНАРКА: Него штаћеш. Ал' прво сиђи ти на ову гајбицу, а јаћу да се попнем ту горе.

ОБРАД: Ко сте ви, забога?

НОВИНАРКА: Зар ме не препознајеш? Ја сам са телевизије.

ОБРАД: Ја не гледам телевизију.

НОВИНАРКА: И где те је то довело? Где?

(Новинарка се ѝење на Обрадово месѝо, а њеѓа сѝушѝа на друћу љајбицу)

Помери се мало, мора да ми се види деколте.

(Обрад љледа у деколѝе)

... Не ти да зеваш, него гледаоѝи, будало? Хајде, хајде, немамо много времена. Могао си да почнеш раније, морамо да завршимо пре Дневника.

ОБРАД: Е, док сам нашао конопац, окупао се, опеглао кошуљу...

НОВИНАРКА: А где си скупио ове мороне, кеве ти?

ОБРАД: Сами су се окупили. Редовни гости у кафани.

- НОВИНАРКА: *(Подружљиво)*
Редовни гости у кафани... Такве се ствари, мој бато, не импровизују. Требао си да одабереш публику. Две три јавне личности... нека певачица, на пример, глумац из актуелне сапунице, бар један реномирани психијатар... С ким да правим емисију? С ким?
- ОБРАД:
Извините, нисам очекивао публицитет.
- НОВИНАРКА: Шта је ту је...
(Сви, осим кафеције који је и даље за шанком сјају с леве и десне стране џаби, да би их ухватила камера. Новинарка ђрметити Оџачара)
... Ко је, бре, вас специјалце звао? Увек све покварите!
- ОЏАЧАР: Ја нисам специјалац, ја сам оџачар.
- НОВИНАРКА: Свеједно, склони се тамо, много ти је таман тај костим. Тоће да ми поквари кадар.
- ОЏАЧАР: Али ја доносим срећу.
- НОВИНАРКА: Свеједно, бинго је сутра на програму. јави се секретарици паћемо да видимо.
- ЕГЗИБИЦИОНИСТА: *(Сјаје усред ње и шири манишил)*
Могу ли ја да се раскопчам мало, овде је баш врућина?
- НОВИНАРКА: Јеси ли ти нормалан? Ово ће да гледају деца.
- ЕГЗИБИЦИОНИСТА: Деца ће да гледају вешање?
- НОВИНАРКА: Него шта ће? Ово је у неку руку и васпитна емисија.
- ЕГЗИБИЦИОНИСТА: Нисам ваљда ја гори призор од вешања?
- НОВИНАРКА: Слушај, то твоје личи на маркетинг. Плати, па се показуј колико хоћеш... Бежи и ти.
- КАМЕРМАН: Идемо у програм.
- НОВИНАРКА: Тишина! Један, два, три...
(Не скидајући осмех са лица)
Поштовани гледаоци, јављамо се усред велике људске драме. Овде, на пола корака од мене, стоји човек, наш суграђанин, који је заједно с вама колико до јуче ходао тротоарима, чекао у редовима за млеко...

- ОБРАД: И уље.
- НОВИНАРКА: (*Прави се да не чује*)
... плаћао уредно порез...
- ОБРАД: И струју сам плаћао редовно док сам имао пара,
после су ми одсекли.
- НОВИНАРКА: Добро и струју.
- ОБРАД: Плаћао сам и ТВ претплату, иако не гледам теле-
визију...
- НОВИНАРКА: Похвално, похвално...
- ОБРАД: И комуналије...
- НОВИНАРКА: (*Плане*)
Све си плаћао редовно! Јеси ли задовољан?...
(*Ойеј се осмехне*)
А сада, овај дивни човек је у очајничкој намери да
себи одузме свој драгоцен живот. Како се зовете,
господине?
- ОБРАД: Ја сам...
- НОВИНАРКА: Ако желите да чујете одговор, останите уз нас.
Лако је господину, али ми морамо да живимо од
нечега – рекламе...
- ОБРАД: (*Силази са џајбе*)
Види сад? Какве, бре, рекламе?
- НОВИНАРКА: Слушај, ако ме још једном прекинеш, нећеш стићи
да се обесиш, јаћу да те убијем.... И где си пошао?
Врати се назад, одмах настављамо...
(*Обрад се враћаш*)
Ево нас опет, ако се не сећате, питали смо госпо-
дина за име.
(*Подмеће Обраду микрофон*)
- ОБРАД: Је л' да кажем...
(*Гледа у новинарку, она клима ѓлавом*)
Зовем се Обрад Срећковић.
- НОВИНАРКА: (*Смеје се*)
Чуј Обрад Срећковић?
- ОБРАД: Молим?
- НОВИНАРКА: Кажем, Обраде, Обраде, зашто желите да намакне-
те себи омчу око врата. Зашто, Обраде? О зашто?
- ОЦАЧАР: Намакнуће ѓавола. Сувише је високо.

- ОБРАД: Кажите му да не додацује, не могу да размишљам од њега.
- НОВИНАРКА: Извините, имамо техничке сметње. Док ви погледате Е – Пе – Пе, мићемо то отклонити... Опет ти, нинџо?
- ОЦАЧАР: Оџачар, рекао сам.
- НОВИНАРКА: А ја сам рекла да се макнеш одавде ићутиш...
- ОБРАД: Стално ме тако деконцентришу... Да кажем сад?
- НОВИНАРКА: Шта да кажеш?
- ОБРАД: Зашто се убијам.
- НОВИНАРКА: Рећићеш има времена. Првоћемо да питамо гледаоце. Само ја идем у кадар, бежи доле...
(Обрад силази, а остали га изђуравају како би били у кадру)
... Идемо... Поштовани гледаоци, пре него што нам одговори, господин Обрадће неком од вас омогућити лепу награду. Наиме, ко тачно наведе разлог Обрадовог самоубијања, добиће прилику да бесплатно учествује на његовој сахрани и прима саучешћа уз директан ТВ пренос. А ево и питања: Господин Обрад се убија због, под а) љубави, под б) тешке болести и под ц) због пара. Одговоре пошаљите СМС-ом на број 0102. ... Дакле, телефоне у шаке.
- ОБРАД: Ма, шта ви то причате, побогу?
- НОВИНАРКА: Да чујемо шта нам поручују наши спонзори... Шта ти, бре, није јасно? Рекла сам ти да не причаш док те не питам.
- ОБРАД: Не могу, изгледа, да причам ни кад ме питате?
- НОВИНАРКА: Дабоме да не можеш. Ово је моја ауторска емисија. Знаш ли ти колико кошта једна секунда на телевизији?
- ОБРАД: Не занима ме. Овде се ипак ја убијам, чија год је емисија. Какве су то глупости око разлога убијања? Ни један није тачан.
- НОВИНАРКА: Па шта? Изабраћемо један, најбољи. Мислим да је овај други без везе, излетело ми, људи не воле да слушају о туђој болести, а лошеће се одразити и на

сахрану, свиће се плашити заразе... Ево одлучи између а и ц.

ОБРАД: Шта, бре, да одлучим?

НОВИНАРКА: Ако не можеш, јаћу место тебе. Нека буде због љубави. То је, онако, баш јако и романтично.

ОБРАД: Ма то нема везе са мојим случајем.

НОВИНАРКА: *(Звони јој тџелефон)*

Чекај, јављају ми нешто из режије... Кажи драгичка.

ОБРАД: Шта, бре, мене може да обрадује?

НОВИНАРКА: Пиплметар.

ОБРАД: Пипл... шта?

НОВИНАРКА: Гледаност нам скаче два поена у минути. Људи, ми смо најгледанија емисија у земљи икада... Идемо у програм... Поштовани гледаоци, наша се драма наставља. Због вашег великог интересовања, нећемо вам још увек открити разлоге самоубијања господина Обрада. Значи још није касно да нам се јавите и притиснете а, б, или ц. Да видимо шта ради наш самоубица. Господине, Обраде, како се осећате?

ОБРАД: *(Седа на тџабџу)*

Посрано.

НОВИНАРКА: Молим вас, припазите на речник, ипак, уживо смо у програму.

ОБРАД: Е и то ме заболе. Ја само хоћу да ме оставите на миру, да се лепо обесим као човек.

НОВИНАРКА: Наравно, доћићемо и до тога, немојте бити нестрпљиви. Цела земља је уз вас. Стотине хиљада гледалаца усјавају наше телефоне и пружају вам подршку да истрајете. Желите ли можда да им се овим путем захвалите?

ОБРАД: Ко ме да се захвалим?

НОВИНАРКА: Гледаоцима.

ОБРАД: Зашто?

НОВИНАРКА: Па, зато што вас бодре да истрајете у вашој намери, навијају за вас свим срцем.

ОБРАД: Навијају за мене да се обесим?... Јебени кретени!

- НОВИНАРКА: Поштовани, гледаоци, треба га разумети – не убија се човек сваки дан... Док се господин Обрад не скоцнетрише да поразговарамо са још неким представником радознале масе.
- СВИ: *(Комешају се и зџрају)*
Могу ја? Могу ја?
- НОВИНАРКА: Али, најпре, рекламе... Шта се, бре, дерете к'о ненормални? И зашто се гурате? Свићете доћи на ред...
(Обраду)
... А ти? Какви су ти то фазони – вређаш гледаоце? Псујеш? Ниси у скупштини!
- ОБРАД: Извините, али мени се ово уопште не свиђа.
- НОВИНАРКА: Ма, ко тебе пита? Свиђа се народу. Је л' тако?
- СВИ: Тако је.
- ОБРАД: Какве везе моје самоубиство има са народом? Ово је моја приватна, сасвим лична ствар.
- СВИ: Уааа!
- НОВИНАРКА: Уа, дабоме. Можеш ваљда да покажеш трунчицу солидарности и патриотизма? Да жртвујеш своје себичне интересе за пар тренутака народне среће?
- ОБРАД: Што би народ био срећан зато што се ја овде бесим?
- НОВИНАРКА: Зато што нису на твом месту, будало. Сваком то, бре, може да се догоди. Мислиш око нас тече мед и млеко. Ма, нема ко није понекад помислио да се закопрца на штрику.
- ОБРАД: Па, ко им брани? У овом граду има довољно конопца за све.
- НОВИНАРКА: Што би се мучили, кад имају телевизију. Овако седе у топлој соби, у фотељи, пијуцкају кафицу и гледају како то други ради уместо њих. Вешала сита, а главе на броју. Ти си, како бих рекла, нешто као... као, њихов представник, репрезентативац... Схвати, човече, ти сад имаш одговорност.
- ОБРАД: Нећу, бре, да се убијам као представник. Убићу се само у своје име и квит!
- НОВИНАРКА: Ако тако наставиш, кева ми, заменићу те неким другим самоубицом.

- ЕГЗИБИЦИОНИСТА: А размислите и о неком егзибиционисти, на пример. Мало еротике је увек добро за гледаност.
- НОВИНАРКА: Рекла сам да ти не долазиш у обзир.
- СПОНЗОРУША: А што не пустите мог дечка да се обеси. То би било занимљивије. Ја могу одавде да лијем сузе и да га молим да одустане.
- КАМЕРМАН: То и није тако лоша идеја. Више ликова би свему дало драматургију.
- СЕЉАНКА: Паз' да није? Дошли сте последњи, а сад преко реда хоћете да се угурате да вас снимају за телевизор. То не мож' да бидне.
- СПОНЗОРУША: Да нећеш тебе да сликају тако матору и зарозану?
- СЕЉАНКА: А што па да ме не сликају? Умем и ја да кукам, а тек да наричем. Е моја ти, ја сам бре професионалац! Мене из три села зову људи на са'ране да им наричем. Паре од тога могу да намлатим, ал' нећу, греота је.
- КАМЕРМАН: Да знаш да ни ово није лоше. Мало фолклора, обичаја... Етно је сад у тренду.
- СЕЉАНКА: Ја сам само да се зна за неки ред. Нисам ни ја прва дошла. Акоћемо поштено, овај дечко је овде био најпрви и ред је да се он беси! Ди је дечко?...
(Показује Студенџија)
Ево га. Је л' тако?
- СТУДЕНТ: Што се мене тиче, слободно ме прескочите.
- КУЛОВ: Нећу, брате, ни ја, не пада ми напамет.
- СПОНЗОРУША: Не може ни да ти падне на памет, кад ти памет и немаш... Знаш колико би ти скочила популарност?
- КУЛОВ: Е?
- СПОНЗОРУША: Био би главни у крају.
- КУЛОВ: Цениш?
- СПОНЗОРУША: Аха! Сви би чули за тебе... А и мени би учинио.
- КУЛОВ: Па, сад...

- ОЦАЧАР: Е, ово је превршило сваку меру! Доклећете нас поштене трудбенике да прескачете зарад обичних гилиптера и џабалебароша?
- НОВИНАРКА: Аман, човече, рекла сам ти да се естетски не уклапаш. Црно је, брате, много туробно, депресивно... људи воле веселе, живе боје, кад се зањишеш на коноцу да све трепери као дуга.
- ОЦАЧАР: Ако треба, скинућу се.
(Скида униформу)
- НОВИНАРКА: Па и мајица ти је црна.
- ЕГЗИБИЦИОНИСТА: Ако смо већ код скидања, онда се зна ко је овде експерт. Ово је ипак двадесетпрви век, нема места за дилетанте.
- СЕЉАНКА: Чудна ми чуда, ко да ја не умем да се скинем?
- СПОНЗОРУША: А тек ја!
Ојшића љужва и ѓалама, љокушавају да се свуку, ѓурају и вуку једни друге. Обрад излази из љужве, Одлази до чивилука, облачи манџил и шешир, узима кишибран и иде до шанка.
- ОБРАД: Шефе, јесам ли ја дужан још нешто?
- КАФЕЦИЈА: Све је плаћено, ал' паре за лежарину не враћам.
- ОБРАД: Нека, нека. Па...
(Слеже раменима. Онда се осврне још једном на љужву)
...довиђења. Штета за конопац, био је скоро нов. Могу ли сутра да навратим да га узем.
- КАФЕЦИЈА: Нема проблема, биће ми драго.
Обрад долази до врајћа, Кулов ѓа љримећује.
- КУЛОВ: Брате, утече камиказа!
Обрад бежи са сцене а сви љојуре за њим до врајћа. Чује се шкрипћа кочница и љиресак. На сцену долећу само шешир.
- СТУДЕНТ: Паде под аутобус. Страшно!
- КУЛОВ: Није пао, више се онако, значи, разлетео на све стране.
- НОВИНАРКА: (Камерману)
Јеси ли снимео?
- КАМЕРМАН: Ма, какви? Нисам га ни видео.

- НОВИНАРКА: Ужас!
- СТУДЕНТ: Стварно ужас. Јадан човек.
- НОВИНАРКА: Ужас је што више ни у самоубице не можеш да се поуздаш. Ђубре једно неодговорно, упропасти ми шансу каријере.
- КАМЕРМАН: Да снимам ово што је остало од њега?
- НОВИНАРКА: Ма, не троши траку узалуд. Такве као он газе по улицама сваки час. Видиш да нико и не гледа. Идемо пред ту јебену купштину.
- КАФЕЦИЈА: *(Испречи се на врати, са саџаром на рукама)*
Прво плаћање.
(Новинарка бесно вади новац из џепа и баца му. Одлазе)
... Хвала лепо, дођите нам опет.
- СЕЉАНКА: Еј, па он је скочио под мој аутобус. Свака му част, баш је кавалер. Да није изрипио опет би ми побег'о...
(Виче према сјоља и маши)
Еј, мајсторе, стој, чекај мене!
(На брзину вади новчаницу из недара, њлаћа, њојрчи ња се врати њо кориу, а онда оде)
Стани, бре, стани!
- ЕГЗИБИЦИОНИСТА: Док једном не смркне, другом не може да сване.
(Шири манџил на Девојку. Она врисне. Егзибициониста сав срећан)
Јес!
- КУЛОВ: Е ти ћеш, брате, изгледа, да ми платиш за све.
Егзибициониста баца новчаницу и бежи, Кулов и Сјонзоруша крену за њим, али Кафеција замахне саџаром. Кулов пребире њо џејовима, ѡронађе новац и баца на ѡод, ѡа испрче обоје.
- ОЦАЧАР: *(Облачи одбачену одећу)*
Па... Толико о срећи коју доносим.
- КАФЕЦИЈА: *(Броји новац)*
Мени си, бога ми, донео срећу.
- ОЦАЧАР: Је л' то значи да нећеш да ми наплатиш?
- КАФЕЦИЈА: Не значи.

- ОЦАЧАР: *(Плаћа са киселим изразом на лицу. Онда се обрађи Сћуденћу)*
Идеш ли?
- СТУДЕНТ: *(Враћа се за свој сћо)*
Остало ми је парченце кифле, а ни новине нисам прочитао.
(Седа и лисћа новине, док Оцачар најћићи сцену)
... Сироти човек, оде на правди Бога.
- КАФЕЦИЈА: Живео је као пас, тако је и скончао... Право да ти кажем, не могу да верујем. Имао је толико добрих разлога да се убије, а он је изабрао најглупљи на свету.
- СТУДЕНТ: *(Лисћа новине, а онда се ћренерази)*
У, јеб'о те! Шта је ово?...
(Прилази и Кафеција)
...Откривен кочничар прогреса... После тридесет година вештог прикривања кроз беспрекорну службу, без једне секунде одсуства, чиновник О. С. је закаснио на посао читавих седам минута. Његов претпостављени, господин начелник министарства, који је лично спровео опсежну истрагу и ризикујући свој живот, изнудио признање од О. С. изјавио је да их је овај чиновник врло непријатно изненадио јер је дозволио да једна његова обична нога заглављена у преврнутом трамвају укочи наш незауостављиви транзитивни поход ка Европи. Господин начелник се, на конференцији за штампу, у име министра ограддио од немилог догађаја и одбацио сваку одговорност са министарства јер је дотични примерено едукован на убрзаном курсу одгризања исте са врло добрим успехом.
(Усћаје, новине му исћадају из руке. Подиже са ћода Обрадов шешир и ћажљиво ћа очисћи од ћрашине и сћави на сћо)
Шта ово може да буде?
- КАФЕЦИЈА: *(Певући мелодију из зоне сумрака)*
Ти – лу ли – лу, ти – лу ли – лу...
- СТУДЕНТ: Мислиш да је дотле дошло?
Кафеција узима две флаше са шанка и једну ћружа Сћуденћу. И један и дрући сћјају мало на ћод.
- КАФЕЦИЈА: Овде се више не зна ни ко пије, ни ко плаћа... Слутим да је време за фајронт.
Свећло се ћали и ћаси неколико ћућа. Обојица најћезу из флаше. Мрак.